

ÎNCHEIERE

10 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu,
Ion Druță și Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 21 din Chișinău, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 21 din Chișinău către Marcov Xenia, Marcov Victor, Marcov Roman, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2016, prin care s-a respins apelul declarat de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 21 din Chișinău și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău din 04 decembrie 2015,

C O N S T A T Ă :

La data de 07 aprilie 2015 Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 21 din Chișinău (ÎMGFL nr. 21) a depus o cerere de chemare în judecată împotriva lui Marcov Xenia, Marcov Victor și Marcov Roman, cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, în baza contului personal deschis pe numele părților, SA „Termocom” în procedura falimentului (succesorii în drepturi SA „CET”-2) a furnizat energie termică. Pârâții nu au achitat serviciile prestate, iar datoria formată pentru perioada 01 iunie 2009 – 01 ianuarie 2015 constituie suma de 2 622,00 lei, fapt confirmat prin informația privind calcularea și achitarea serviciilor locativ-comunale respective.

Menționează că, conform art. 10, 17, 18 ale Hotărârii Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, proprietarii, chiriașii locuințelor sunt obligați să achite la timp serviciile locativ-comunale, inclusiv consumul de energie termică.

Invocă reclamantul că, conform art. 617 alin. (2) lit. a) CC al RM este în drept

să înainteze cererea de chemare în judecată fără respectarea procedurii de soluționare prealabilă a examinării pe cale extrajudiciară, însă necătând la acest fapt, pârâtul este înștiințat prin intermediul facturii lunare și a reclamației prin care se pune în vederea pârâtului să-și execute obligațiile, însă pârâții nici până în ziua de azi nu și-au executat obligațiile.

Consideră că, în conformitate cu Legea nr.188 din 28 septembrie 2014 cu privire la unele măsuri referitor la procedura falimentului SA „Termocom”, SA „CET-2” a devenit succesor de drepturi și obligații ale SA „Termocom”.

Concretizează că, în temeiul art. art. 512, 514, 572, 575, 617 alin. (2) lit. a) CC, art. 59 și art. 60 Codul cu privire la locuințe și pct. pct. 10, 17 și 18 ale Hotărârii Guvernului nr. 191, pârâții au obligația de a achita valoarea serviciilor prestate acestora.

Solicită încasarea de la Marcov Xenia, Marcov Victor și Marcov Roman pentru perioada 01 iunie 2009 - 01 ianuarie 2015 suma de 2 622 lei cu titlu de datorie, cheltuielilor de judecată și a taxei de stat în mărime de 270 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău din 04 decembrie 2015, cererea de chemare în judecată depusă de ÎMGFL nr. 21 cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond s-a bazat pe cercetarea completă, a tuturor probelor prezente și a constatat că, cerințele invocate în acțiune nu se încadrează în prevederile legii.

La 05 ianuarie 2016, ÎMGFL nr. 21 a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului și casarea hotărârea primei instanțe, emițând o nouă hotărâre, prin care se va admite acțiunea înaintată de ÎMGFL nr. 21 către Marcov Xenia, Marcov Victor și Marcov Roman cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2016, apelul depus de către ÎMGFL nr. 21 a fost respins, hotărârea Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău din 04 decembrie 2015 a fost menținută.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că, motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, iar argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate.

Instanța de apel a reținut că, apelantul nu au prezentat probe întru confirmarea faptului că, încăperile de uz comun, subsolurile casei de locuit amplasate pe str. Studenților 7/2, mun. Chișinău sunt încălzite, fiind înregistrate pierderi pentru aceste spații și că, aceste cheltuieli urmează a fi recuperate de la pârâți, or după cum se constată din declarațiile părților, blocul locativ nu are spații de uz comun, iar apartamentul este amplasat la colțul blocului, la etajul 5.

Totodată, a menționat că, prezentând informația despre achitarea serviciilor locativ-comunale au fost indicate doar sumele calculate în lunile respective ale perioadei sus- indicate pentru energia termică, însă nu s-a prezentat calculul în baza

căroră aceste sume lunare au fost determinate, reieșind din modul de calcul stabilit de Guvern.

Opinează că, instanța de fond corect a concluzionat că, reclamanta nu a dovedit că, se află într-un raport obligațional civil, contractual sau legal cu pârâții aferente serviciilor de furnizare a energiei termice și nici că, sumele pretinse de aceasta sunt efectuate în baza calculului determinat de legislația în vigoare, astfel încât instanța conchide că, acesta nu a probat temeinicia pretențiilor înaintate.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 01 martie 2017, ÎMGFL nr. 21 a depus cerere de recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2016 și a hotărârii Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău din 04 decembrie 2015, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii înaintate.

În motivarea recursului, aceasta a indicat că, decizia instanțelor de fond și de apel au fost adoptate cu aplicarea eronată a normelor de drept material și cu încălcarea normelor de drept procedural.

Totodată, mai invocă recurenta că, concluziile primei instanțe și instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, ceea ce servește drept temei de declarare a recursului.

La 26 aprilie 2016 intimații Marcov Xenia, Marcov Victor și Marcov Roman au declarat referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea cererii de recurs. Consideră decizia legală și întemeiată, cu aplicarea corectă a normelor de drept material și procedural, cu aprecierea justă, obiectivă a probelor și circumstanțelor pricinii, iar temeiurile invocate de recurentă neconfirmate și care nu sunt de natură să anuleze decizi instanței de apel.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din data 20 decembrie 2016 a fost expediată recurenteii la 27 ianuarie 2017 și având în vedere că, la materialele dosarului nu este anexată dovada recepționării acesteia de către ÎMGFL nr. 21, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 425 CPC, consideră recursul depus la data de 01 martie 2017 în termen.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC, după parvenirea dosarului un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

Verificând motivele de casare invocate în cererea de recurs declarat de către ÎMGFL nr. 21 completul atestă că, acesta nu indică nici un argument vis-a-vis de legalitatea deciziei instanței de apel.

Drept urmare, se reține că, argumentele invocate în cererea de recurs declarată de ÎMGFL nr. 21 nu pot constitui temei de admitere a acestuia, deoarece nu denotă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În această ordine de idei și prin prisma celor menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul depus de ÎMGFL nr. 21 ca fiind inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu dispoziția art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, temeiurile recursului declarat nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC. Mai mult de cât atât, cauza a fost judecată cu respectarea normelor de drept material și procesual, iar recursul fiind vădit neîntemeiat.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC al RM, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume la lit. a), care expres prevede că, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În acest sens, instanța de recurs accentuează că, potrivit art. 440 alin. (1) CPC, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 CPC și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art.6 parag. 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, aplicând corespunzător normele de drept material și respectând normele de drept procedural, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera

recursul declarat de către ÎMGFL nr. 21 ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

D I S P U N E:

Recursul declarat de către Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 21 din Chișinău, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Iuliana Oprea